Ἀληθινὲς ἱστορίες
ΠΑΜΠΑΤΡΑΪΚΟΝ ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΝ

Ἡ δουλειά μου εἶναι νὰ ρωτάω, νὰ μαθαίνω καὶ νὰ γράφω τι γίνεται σ' αὐτὴ τὴν ταλαίπωρη πολι μας, ποὺ ἡ ἱστορία της ἔχει ἀρχίσει ἀπὸ τὰ κατάβαθα τῶν αἰώνων, ποὺ κάποτε ἤκμασε καὶ ποὺ τώρα δὲν ἠμπορεῖ νὰ δῇ προκοπή.

Μ' αὐτὴ τὴ σκέψη κι' ἐπειδὴ γνωρίζω ὅτι δὲν τῆς λείψανε ποτέ, οὔτε τῆς λείπουνε τὰ μεγάλα κεφάλια ποὺ διατάζουνε καὶ κυβερνᾶνε, ποὺ πᾶνε ταξείδια στὸ ἐξωτερικὸ καὶ λύνουνε προβλήματα δύσκολα, ξεκίνησα προχθὲς γιὰ νὰ δρῶ τὴν ἄκρη.

Φόρεσα τὸ καλό μου κουστοῦμι, (μαῦρο μὲ ψιλὴ ρίγα), γύρισα προς τ' ἀπάνω τὸ μπὸρ τοῦ καπέλου μου γιὰ νὰ φαίνωμαι πιὸ δαρύς, ἔριξα μιὰ τελευταία ματιὰ στὸν καθρέφτη μου καὶ ἱκανοποιημένος γιὰ τὴν ἐμφάνισή μου ξεκίνησα.

Ἡ ὥρα ἤτανε ἐννέα πὶ μί. Στὶς ἐννέα καὶ τέταρτο, ὁ κ. πρόεδρος μοῦ ἔσφιγγε τὸ χέρι σὲ μιὰ θερμὴ χειραψία. Εἶπε νὰ μοῦ δώσῃ καὶ καφὲ ἀλλὰ ἐγὼ διαζόμουνα καὶ μπῆκα ἀμέσως στὸ ψητό

—Κύριε πρόεδρε, εὐχαριστῶ, ἀλλὰ δὲν ἔχω καιρὸ, ξέρεις μονάχα νὰ μοῦ πῆς πόσους ἀνέργους ἔχουμε σήμερα στὴν Πάτρα; Αὐτὸ μ' ἐνδιαφέρει.

Ὁ κ. Πρόεδρος, προθυμώτατα ξεφύλλισε ἕνα δεφτέρι, σιγομουρμούρισε κάτι νούμερα καὶ μοῦ εἶπε :

—Κύριε αὐτέ μου πεντέμισι χιλιάδες μὲ τὸ συμπάθειο καὶ μέχρι τὸ Πάσχα θὰ ξεπεράσουμε τὶς ἕξη.

—Μπράβο κύριε πρόεδρε, πῶς τὰ καταφέραμε ἔτσι ;

—Ἀ! μοῦ λέει δὲν εἶναι καὶ δύσκολο. Λίγη ἀκόμη δρεξη καὶ λίγο πεῖσμα νὰ δάλουνε οἱ τρανοὶ μας καὶ δῶ εἶμαι καὶ δῶ εἶσαι σὲ λίγο ἡ μισοὶ Πατρινοὶ θὰ γίνουμε ἐρασιτέχνες ψαράδες.

—Εἶναι καλὴ δουλειὰ αὐτὴ κύριε πρόεδρε;

—Πρώτης κύριε αὐτέ μου. Ἀναπνέεις καὶ ἰώδιο τσάμπα, Ἀμέ!!!

Δὲν ἤτανε νὰ καθήσω ἄλλο, ἐχαιρέτησα τὴν κατελαδούρα μου, τὸν εὐχαρίστησα καὶ ξεκίνησα γιὰ ἄλλη πόρτα.

Τὸ δεύτερο γραφεῖο ποὺ μπῆκα, ἤτανε πιὸ ἐπιθλητικό, γυάλιζε κι' ὅλας, εἶχε καὶ μελανοδοχεῖα κρυστάλλινα, καὶ ἄλλα μπιμπελὸ ποὺ τοῦ δίνανε αἴγλη. Σκέφτηκα πῶς κάτι θὰ μάθαινα ἐδῶ καὶ στρογγυλοκάθησα σὲ μιὰ δαθουλὴ πολυθρόνα περιμένοντας τὸν κύριο πρόεδρο, ποὺ κεῖνη τὴ στιγμὴ συνεδρίαζε στὴν συνεχόμενη αἴθουσα. Ἐν τῷ μεταξὺ ἔφθαναν μέχρι τ' αὐτιά μου φωνές, διαμαρτυρίες καὶ κάπου—κάπου ἀ'ντοῦπ—ντοῦπ γροθιὲς στὸ τραπέζι.

Στὶς ἔντεκα πὶ μὶ ἄνοιξε ἡ πόρτα κι' ἕνας συμπαθητικὸς στρουμπουλὸς ἀνθρωπάκος, ὀδρωμένος καὶ ἀναψοκοκκινισμένος μπῆκε στὸ γραφεῖο ποὺ καθόμουνα.

Συστηθήκαμε, τοῦ εἶπα τὴν αἰτία τῆς ἐπισκέψεώς μου κι' ὁ ἀνθρωπάκος ὁ ὀδρωμένος συγέχισε:

—Καὶ νὰ δῆς φίλε μου γι' αὐτὸ κουδεντιάζαμε.

—Λοιπόν, λοιπόν.

—Δὲν ἔχει, λοιπόν, τὰ τακτοποιήσαμε.

—Ὅλα;

—Ὅλα.

—Δηλαδή;

—Δηλαδὴ τὴν ἀνεργία, τὸ ΙΚΑ, τὸ κριπίδωμα ὑπερωκεανείων στὴν Γλυφάδα, τὶς ἐξαγωγές, τὶς εἰσαγωγές, τὸ τουριστικὸ φυλλάδιο. Τὰ πάντα σοῦ λέω, τὰ πάντα

—Μπράβο κύριε πρόεδρε πῶς ἔτσι ἀπότομα;

—Ἔ καημένε μὴ ζητᾶς λεπτομέρειες, ἅμα σοῦ λέω τακτοποιηθήκανε, πάει νὰ πῆ τακτοποιηθήκανε, κατάλαδες;

—Τσοῦ κύριε παχουλὲ μου τοῦ λέω, κι' οὔτε θὰ καταλάδω ἂν δὲν μοῦ ἐξηγήσης. Καὶ μιὰ καὶ κανεὶς μας δὲν εἶχε καταλάδει τίποτε, ὁ κύριος πρόεδρος δάλθηκε νὰ μὲ πεῖσῃ.

—Χριστιανὲ μου πῶς νὰ στὸ πῶ ; Μιὰ καὶ ἐπὶ τέλους συμφωνήσαμε θὰ κάνουμε τηλεγράφημα.

—Μπά;

—Ἀμή, καὶ μάλιστα ὄχι ἕνα, πολλά.

—Ἔχετε ξανακάνει κ. πρόεδρε;

—Ἔχουμε κύριε αὐτέ μου.

—Πολλὲς φορές;

—Πολλὲς φορές.

—Καὶ τὶ δγῆκε;

—Πῶς δὲν δγῆκε κύριε αὐτέ μου, πῶς δὲν δγῆκε, λίγα εἰσέπραξε ὁ ΟΤΕ;

Ὁ κύριος πρόεδρος, εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ἔκανε ὅ,τι ἔπρεπε γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ὀρθοποδήσῃ τοῦτος ὁ τόπος ποὺ ζοῦμε. Καὶ συμδούλια, καὶ συνεδριάσεις καὶ τηλεγραφήματα μάτσο καὶ διαμαρτυρίες. Μὰ ἂν δὲν τὸν ἀκούαν ἢ δὲν τὸν ὑπελόγιζαν, τὶ ἔφταιγε ὁ ἄμοιρος; Μήπως ὑπελόγιζαν κανέναν ἄλλον; Καὶ μὲ τὸν «ἄλλον» ποὺ μοῦρθε στὸ νοῦ σηκώθηκα, χαιρέτησα τὸν κ. Στρουμπουλὸ καὶ πῆγα κατ' εὐθεῖαν στὸν κ. «ἄλλον».

Ἐπιθλητικὸ καὶ δῶ τὸ γραφεῖο, ἐπιθλητικὰ καὶ τὰ μελανοδοχεῖα καὶ πίχτρα στοὺς τοίχους τὰ κάδρα Κι' ὁ κύριος ποὺ καθότανε στὴν περιστρεφόμενη πολυθρόνα, ἐπιθλητικὸς κι' αὐτός.

Καταδέχτηκε ὅμως νὰ μὲ κυττάξῃ πίσω ἀπὸ τὰ χοντρὰ γυαλιά του, κι' ὅταν μὲ ἄκουσε στενοχωρήθηκε ποὺ τὸν ἔδγαλα ἀπὸ τὴ γαλήνη τοῦ δωματίου του.

Πέταξε ἕνα «οὖφ καὶ σύ» ποὺ νόμισε ὅτι δὲν τὸ ἄκουσα καὶ στὴν ἐπιμονή μου συνέχισε:

—Πολὺ μυστήριος εἶσαι καημένε. Δὲν ἀφίνεις ἄνθρωπο σὲ χλωρὸ κλαρί. Τί ζητᾶς λοιπὸν πάλι. Γιὰ νὰ δοῦμε;

Εὐκαιρία ζήταγα, ἔδγαλα ἀπὸ τὴν τσέπη μου τὶς σημειώσεις μου καὶ ἄρχισα:

—Κύριε ἐξοχώτατε ἀκούσων καὶ φρίξων

Φτοῦ, μὲ συγχωρεῖτε, τὸ χέρι μου ἔφτασε γιὰ νὰ γυρίσω τὰ φύλλα. Ὁ τόπος ἄλφα: Γιὰ τὸ κράτος τῶν Ἀθηνῶν, αὐτοὶ ποὺ ἔχουν πιάσει ὅλους τοὺς ἄλλους Ἕλληνες κορόϊδα, δ,ιέθεσαν τὰ κάτωθι ποσὰ γιὰ κάτι παλιο—ἔργα, ἔτσι γιὰ νὰ κυλοφοροῦν πιὸ ἄνετα οἱ μοσχοαναθρεμμένοι:

1) Ὁμόνοια: Γκρέμισμα, φιάσιμο καὶ φτοῦ ἀπ' τὴν ἀρχὴ 70 ἑκατομμύρια. 2) Ἀνακατασκευὴ ὁδοῦ Παλεπιστημιου καὶ ἐπίστρωσις πλατείας Συντάγματος 20 ἑκατομμύρια, 3) Κατασκευὴ δύο κλιμάκων 1 ἑκατομμύριο, 4) διαμόρφωση χώρου Πεζῆνη Ἀνδρέανου 2 ἑκατομμύρια, 5) δὶς ἀπαλλοτριώσεις καὶ διαμόρφωση πλατείας Μεταξουργείου 31 ἑκατομμύρια, 6) κάλυψις κοίτης Ἰλισοῦ 30 ἑκατομμύρια, 7) Ἀνάκακα.....

—Τὰ ξέρω, τὰ ξέρω, μὲ διέκοψε κύριος ὁ ἐπιθλητικός, τὰ διάδασα στὶς ἐφημερίδες, ἄλλο ἔχεις νὰ μοῦ πῆς;

—Ἂν ἔχω κύριε ἐπιθλητικέ μου; ἄκου:

—1) Ἓξ χιλιάδες οἱ ἄνεργοι στὴν Πάτρα, οἱ ἐγγεγραμμένοι μόνο δηλῆδή. 2) Τὰ ἔργα σταμάτησαν στὴν Γλυφάδα. 3) Μιὰ παράκα δὲν μποροῦνε νὰ γκρεμίσουμε γιὰ νὰ ἑνωθῇ ἡ Μαιζῶνος μὲ τὴν Κώνσταντινουπόλεως καὶ νὰ ἀποσυμφορηθῇ ἡ ὁδὸς Κορίνθου. 4) Οἱ περισσότεροι δρόμοι μας δρίσκονται στὰ κακά τους τὰ χάλια, κι' ὅμως κύριε ἐξοχώτατε εἴμαστε καὶ μεῖς πρωτεύουσα.

Ἔχουμε καὶ μεῖς ἱστορία καὶ λιμάνι καὶ ἀρχαιότητες. Ἔχουμε καὶ μεῖς δικαιώματα νὰ φᾶμε ἕνα κομματάκι ψαχνὸ ἀπὸ τὸ μόσχο τὸ σιτευτὸ κι' ὄχι πάντα νὰ γλύφουμε τὰ ὀστὰ τῆς γεγυμνωμένα.

—Θὰ μαραζώσουμε κύριε ἐπιθλητικὲ μου καὶ ὅλη ἡ Ἑλλάς, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν παμφάγο Ἀθήνα, θὰ γεμίσῃ ἀπὸ Ἀνεμοδούρια καὶ Κολοπετινίτσες ἂν δὲν θυμώσουμε ὁμαδικά. Ἂν δὲν καλέσουμε, ἐδῶ στὸν τόπο μας, αὔριο κι' ὅλας, ὅλους αὐτοὺς ποὺ μεῖς τοὺς δώσαμε τὴ δύναμι νὰ λέγωνται ὑπουργοὶ καὶ δουλευται οἱ μιὰ μεγάλη σύσκεψη. Σ' ἕνα Παμπατραϊκὸ ἐγερτήριο ποὺ θὰ σφραγισθῇ μὲ τὴ σφραγίδα τοῦ «Πατρέως».

Καὶ ἂν καὶ τότε δὲ δγῇ τίποτε Ἔ! τότε θάμαστε ἄξιοι καὶ χειρότερης τύχης.

Ὅμως δὲν τὸ φαντάζομαι!

Κ. Βρ—ς

Μικρὰ νέα

Ὅσες δροχὲς δὲν ἔπεσαν τὸν Φεδρουάριο καὶ τὸν Μάρτιο, φαίνεται ὅτι θὰ πέσουν τώρα.

—Εἶναι δὲ λίαν εὐεργετικώτατες διὰ τὴν γεωργίαν, ἐὰν δεδαίως δὲν συνεχισθοῦν ἐπὶ πολύ

—Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπειδὴ ἔπεσεν αἰσθητῶς καὶ ἠθερμοκρασία, τὰκρυολογήματα ἐπαλλαπλασιάσθησαν καὶ ἰδιαιτέρως μεταξὺ τῶν διαστικῶν ποὺ θέλησαν νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸ δάρος τῶν καμπαρτινῶν.

—Πυρετωδῶς ἑτοιμάζονται οἱ νοικοκυράδες διὰ τὸ ψήσιμο τῶν λαμπριάτικων κουλουριῶν καὶ τὸ δάψιμο τῶν αὐγῶν καὶ ἤδη ἀπὸ σήμερα γίνονται συνεννοήσεις μὲ τοὺς φουρναραίους διὰ τὴν ἐξασφάλισιν προτεραιότητος στὶς λαμαρίνες.

—Ἐκ παραλλήλου ὅμως μεγάλες ἑτοιμασίες σὲ κουλούρια ἔκαναν καὶ τὰ καταστήματα ζαχαροπλαστικῆς, δι' αὐτοὺς ποὺ προτιμοῦν τὸ ἑτοιμο ἀπὸ τὸ «σεῖρε κι' ἔλα» τῆς λαμαρίνας.

—Ἔλα ὅμως ποὺ ἂν δὲν τὸ ζημώσῃς μὲ τὸ χέρι σου, δὲν νοιώσῃς τὶς «ἀγιες ἡμέρες» λένε οἱ πιὸ παλαιότερες!

—Εἶναι γεγονὸς ὅτι τὸ ἀστικὸν Κ. Τ.Ε.Λ. δὲν ἐξυπηρετεῖ πλήρως τοὺς συμπολίτας, ἰδίως τὰς μεσημεριανὰς ὥρας καὶ δὴ μετὰ τὸ πέρας τῶν ἐργασιῶν τῶν πάσης φύσεως ὑπηρεσιῶν, δημοσίων καὶ μὴ καὶ τὸ κλείσιμο τῶν καταστημάτων.

—Δὲν θὰ ἦτο ἄσκοπος μία διαπίστωσις ἐκ μέρους τῶν ἁρμοδίων καὶ ἡ ἐν συνεχείᾳ πύκνωσις τῶν δρομολογίων τὶς ὥρες αὐτές, ὅταν μάλιστα ὁ καιρὸς εἶναι δροχερός.

—Κάτοικοι τῆς ὁδοῦ Λασκάρεως μᾶς παρεπονέθησαν, ὅτι ὀδρόμος των ἔχει ἐγκαταλειφθῆ ἀπὸ ἐτῶν ἀπὸ τὴν φροντίδα τοῦ Δήμου.

—Σὲ σημεῖο ποὺ σὲ πολλὰ μέρη νὰ προεξέχουν τὰ λιθάρια τοῦ ὀχετοῦ, μὲ κίνδυνον καθιζήσεώς των ἀπὸ τὸ δάρος τυχὸν διερχομένου ἐκεῖθεν μεγάλου ὀχήματος.

—Θέτοντες τὰ ἀνωτέρω ὑπ' ὄψιν τῶν ἁρμοδίων, συνηγοροῦμεν ὑπὲρ τοῦ αἰτήματός των, τῆς ἐπιστρώσεως δηλαδὴ τῆς ὁδοῦ μὲ λίγο χαλίκι.

ο ✱ ο

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ἐν Αἰγίῳ ἐπιδατικὸν αὐτοκίνητον μάρκας «Φίατ» φορολογίας 100 δραχ. μηνιαίως, καταναλώσεως δενζίνης 240 χιλιομ. τὸ δοχεῖον εἰς τιμὴν μεγάλης εὐκαιρίας. Πληροφορίαι κ. Κ. Καλάδρυταν Αἴγιον τηλ. 3—49.

ΕΠΙΠΛΑ

Τραπεζαρίες, Κρεδατοκάμαρες, Σαλόνια κλπ ἔπιπλα εἰς ὅλα τὰ στύλ καὶ μοντέρνα, ἑτοιμοπαράδοτα καὶ ἐπὶ παραγγελία ἀρίστης κατασκευῆς καὶ μὲ ὑλικὰ εὐρωπαϊκά, εἰς πολὺ ἐξαιρετικὰς τιμάς, καὶ μὲ εὐκολίες πληρωμῆς.

ΣΠΗΛΙΟΣ Ι. ΜΑΝΕΣΗΣ
Ἀγ. Νικολάου 36—Πάτραι

Κριτικὸν σημείωμα
«ΑΓΩΝΙΕΣ»
Ἡ νέα σειρὰ ποιημάτων τοῦ κ. Π. Α. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ὅταν ἔχει διαδάσει κανεὶς τοὐάχιστον τὴν μετάφρασιν τῶν «Ρουμπαγιάτ» τοῦ Ὁμὰρ Καγιάμ, τοῦ συμπολίτου μας λογοτέχνου (οὐσία καὶ ὄχι κατ' ὄνομα) κ. Π. Α Χρονοπούλου καὶ πληροφορηθῆ πῶς ὁ ἴδιος ἐτοίμασε ἕνα ἀκόμη ἔργο του εἶναι ἀναμφισδήτητο πῶς πρέπει νὰ νοιώσῃ μιὰ ἱκανοποίησιν: Πρώτον διότι ἕνα ἀκόμη πνευματικὸ ἔργο δημιουργήθηκε καὶ ἔγινε κοινὸ ἀπόκτημα ἐδῶ στὴν ἀγαπημένη μας Πάτρα. Δεύτερον διότι εἶναι σχεδὸν ἀπόλυτα ἐξησφαλισμένη ἡ δεδαιότης, τι τὸ νέον ἔργο θὰ εἶναι καλὸ ὅσο τουλάχιστον καὶ ἡ μετάφρασις τῶν «Ρουμπαγιάτ» ἐφ' ὅσον θὰ εἶναι δγαλμένο ἀπὸ τὸν λογοτέχνη ἐκεῖνο ποὺ πιάνει τὴν πένναν γιὰ νὰ προσφέρῃ μὲ σιγουριὰ πάντοτε κάτι, ποὺ δὲν θὰ εἶναι πρόχειρο, ἀλλὰ ἔχει προορισμό, ἐκπληροῖ κάποια σκοπιμότητα.

Κάτι, τέλος πάντων ποὺ δὲν θὰ εἶναι μόνον ἕνα καλοτυπωμένο διδλίον .

Αὐτὲς τὶς διαπιστώσεις κάνει μὲ τὴν πρώτη ἀκόμη ματιὰ ὁ ἀναγνώστης ποὺ θὰ διαδάσῃ τὴ νέα σειρὰ ποιημάτων τοῦ κ. Π. Χρονοπούλου ποὺ κυκλοφόρησε μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν σὲ λίγα σχετικὰ ἀντίτυπα (γιατὶ ἄραγε;) καὶ ἔχει τὸν τίτλο «Ἀγωνίες». Μὰ ἂν προχωρήσῃ στὴν ἀνάγνωσι καί, πρὸ παντός, ἂν ξαναγυρίσῃ τὶς σελίδες ἀπὸ τὴν ἀρχὴ γιὰ νὰ μελετήσῃ πλέον καὶ ὄχι ἁπλῶς νὰ ἀναγνώσῃ, θὰ δῇ πῶς ὁ κ. Χρονόπουλος τὸ διδλίο του αὐτὸ δὲν τὸ ἔγραψε γιὰ νὰ μὴ πάψῃ ὁ κόσμος νὰ τὸν θεωρῇ λογοτέχνη. Θὰ δῇ, ἀντιθέτως, πῶς εἰς τὰ νέα ποιήματά του προδάλλει περισσότερο τὸ ἀνθρώπινο στοχεῖο παρὰ λογοτεχνικὲς ἐκφάσεις ποὺ τέρπουν τὴν ἀκοὴν ἢ ἐντυπωσιάζουν. Πλέον αὐτοῦ θὰ διαπιστώσῃ, ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ δημιουργοῦ τῶν «Ἀγωνιῶν» δὲν ἦταν νὰ διευκολύνῃ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου εἰς τοὺς ἀργοσχόλους, ὅσον κυρίως νὰ ὑποσημειώσῃ στὰ πλαίσια τῶν νόμων τῆς ἐλευθέρας ποιήσεως μερικὲς μεγάλες ἀλήθειες ποὺ δὲν θὰ πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ ἡ ἀνθρωπίνη σκέψις, ἂν ἔχῃ σκοπὸ νὰ δαδίσῃ πρὸς τὴν πληρέστερη τελειότητα.

Ἀλλὰ ἂς ἐξηγηθοῦμε καλλίτερα καὶ ἁπλούστερα: Ὁ κ. Χρονόπουλος, διερμηνεύοντας τὸ πόνο καὶ τὴν ἀγωνία τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου, σκλπίζει, ὑπενθυμίζει σχεδὸν δροντοφωνεῖ πῶς εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν οἱ συμδατικότητες ἔχουν ἐξαφανίσῃ τὴν ἀνθρωπιά. Γράφει π. χ. ἐλιμερα, ποιητικά, ἀλλὰ καὶ τόσο ρεαλιστικά, ὅτι οἱ Σπούτνικ καὶ οἱ Λούνικ στροδιλίζονται εἰς τὸ χάος, μὰ ὅ,τως «οὔτε λάδι στὸ λύχνο τοῦ φτωχοῦ ὑπάρχει, κι' οὔτε ψωμὶ γιὰ τ' ὀρφανοῦ τὸ δεῖπνο».

Ἀφίνει νὰ ἐννοηθῆ, παρακάτω, σέ ἄλλο ποίημα πῶς, ἐνῶ τόσα καὶ τόσα ἀκούονται γιὰ ἐλευθερίες καὶ ἡμοκρατίες ἐν τούτοις «ὑπάρχουν ἀκόμη συρματοπλέγματα, πολλὰ ὑρματοπλέγματα σὲ τσιφλίκια, σὲ σύνορα, σὲ στρατόπεδα, ποὺ γίνανε ἧς γῆς (τῶν ἀνθρώπων τῆς) μαρτυρικὸ στεφάνι».

Μὰ εἶναι πολλὲς οἱ ἀλήθειες, οἱ ἱκρὲς ἀλήθειες ποὺ πάντοτε μὲ τρόο ποιητικὸ καὶ μὲ σχεδὸν σαρκαστικὴ εἰρωνεία λεπτὴ καὶ πολιτισμένη φέρνει στὴν ἐπιφάνεια τῆς σκέψεως ποιητής Καὶ εἰς τὴν προσπάθειά του, ποὺ κάλλιστα μποροῦμε νὰ τὴν χαρακτηρίσουμε ἀντιπαλεμικὴ, ἀντιμιλιταριστική, ἐπιτυγχάνει μὲ ὅλα του σχεδὸν τὰ ποιήματα. Π. χ. μὲ τὸν «Πιλότο» ποὺ ξεκινάει μὲ σύρροφο καὶ ὁδηγητὴ τὸν θάνατο γιὰ νὰ σκορπίσῃ (κατὰ διαταγὴν) τὸν ὁλεθρο, χωρὶς νὰ εἶναι δέδαιος πῶς ἀ ἀποφύγῃ καὶ τὸν δικό του χαμό, σο καὶ ἂν τὸν περιμένουν καὶ αὐτὸν «γονοὶ, παιδιὰ καὶ γυναῖκα».

Ἀκόμη ἐπίσης μὲ τὴν «Κόρη τῆς Χιροσίμα» τὸ ἀδῶο θύμα «ποὺ μὲ δυὸ θρόμπους αἰμάτινους γιὰ μάτια, δίχως μαλλιά, μ' ὄψη καμμένη, πληγωμένη καὶ δαγκωμένη ἀπὸ τῆς ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ τ' ἀτσαλένια δόντια» στέλνει «στῆς γῆς τὰ μάκρη» θλιδερὴ παραπονεμένη τὴν ἴδια ἐπίκλησι τοῦ Χριστοῦ, ὅταν ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ μαρτυρικοῦ Του Σταυροῦ ἔλεγε πρὸς τὸν Παντοδύναμον: «Θεέ μου, Θεέ μου, ἵνα τί μὲ ἐγκατέλειπες».

Ἔχει καὶ ἄλλες ρεαλιστικὲς, ὡμές, μὰ καὶ διδακτικὲς εἰκόνες ὁ Χρονόπουλος στὰ ποιήματά του. Περιγράφει τὸ «ὡραῖο στρατιωτικὸ εκροταφεῖο» ποὺ οἱ ἀμέτρητοι σταυροὶ εἶναι δαλμένοι μὲ ἀκρίδεια ζηλευτή, «χωρὶς νὰ θυμίζουν, ἔτσι τὸ σφαγεῖο». Ἀναφέρεται στὸ πόνο τῆς ἀρρώστειας, γράφει γιὰ τὸ χελιδόνι οὐ γυρίζοντας ἀπὸ τὸ νότο, δρίσκει τὴν παλιὰ φωλιὰ του ρημαγμένη κι' ἀντὶ γιὰ τὸ γραφικὸ μπαλκόνι «κάψαλα καὶ χαλάσματα ποὺ τὰ φυλάει αστισμένη μία κουκουδάγια, γράφει γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ἀναλγησία πρὸς οὺς ταπεινοὺς καὶ ἀδυνάτους κι' ἀόμη γιὰ τὴν σφαγὴ τῶν Καλαδρύων στὶς 13 τοῦ Δεκέμδρη, γιὰ τὴν ἀπόπειρα ποὺ ἔγινε ἐκεῖ νὰ καοῦν λοζώντανες γυναῖκες καὶ παιδιὰ μέα σὲ κτίριο (τὶ εἰρωνεία!) τῆς αιδείας. Καὶ ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ καταλήξῃ σὲ μιὰ προσευχή, ποὺ εἶναι προσευχὴ ὅλων τῶν ἀνθρώπων ἰδιαίτερα σ' αὐτὲς τὶς κρίσιμες στιγμὲς τῶν ἀντιθέσεων μεταξὺ τῶν ἰσχυρῶν: Γιὰ ἔλθῃ ἡ «Θέαινα ἡ Εἰρήνη λυτρωτὴς ποθητὸς καὶ ὁδηγήτρα». Νὰ ἔλθῃ ὅσον τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα γιὰ νὰ μπορῇ ὁ ἄνθρωπος νὰ ὁμνῇ τὸ ἔργον τῶν εἰρηνοποιῶν καὶ τῶν σωτήρων, ὅπως τοῦ Φλέμιγκ ποὺ τόσο ἐπιτυχημένα καὶ εἰλικρινὰ θαυμάζει αὶ ἐγκωμιάζει σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ ποιήματά του ὁ κ. Χρονόπουλος.

Αὐτὰ εἶναι περίπου κατὰ ὑποκειμενικὴν κρίσιν τὰ νέα ποιήματα τοῦ συμπολίτου λογοτέχνου. Καὶ τὸ μόνο ἐρώτημα ποὺ ἀπομένει στὸν γράφοντα ἂς διατυπωθῆ σὰν εὐχή: Ἂς ρίξουν μιὰ ματιὰ στὶς λίγες, ἄλλωστε, γραμμὲς τοῦ διδλίου αὐτοῦ οἱ Μεγάλοι "Ἔστω μόνον οἱ δικοί μας. Ἄλλοι Χρονόπουλοι ἂς κάνουν τὸ ἴδιο στὴ δική τους χώρα. Κι' ἂς εὐχηθοῦμε πῶς ὁ κόσμος κάποτε θὰ πάψῃ νὰ ἔχῃ «ἀγωνίες» καὶ πῶς τὸ νέο διδλίο τοῦ κ. Χρονοπούλου θὰ ἔχῃ ἄλλο τίτλο, διαφορετικὸ τίτλο ἐντελῶς ἀντίθετο, τίτλο χαρούμενο, πλέον, καὶ ἐλπιδοφόρο.

ΑΛΕΚΟΣ Α. ΒΡΗΣ

ο ✱ ο

ΠΩΛΕΙΤΑΙ δέσπα εἰς ἀρίστην κατάστασιν καὶ τιμὴν εὐκαιρίας. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ο □ ο

Ἀγοράζω διάφορα ΑΡΧΕΙΑ, ΒΙΒΛΙΑ, ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ, Παλαιὰ χαρτιὰ καὶ Σακκοῦλες Τσιμέντου ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 47

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΗ

ΛΟΥΪΤΖΙ ΦΙΟΡΕΝΤΙΝΟ: «Ποιήματα» (Εἰσαγωγὴ καὶ ἀπόδοση ἀπὸ τὸν ΦΟΙΒΟ ΔΕΛΦΗ)
Τοῦ κ. Ν. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἡ στήλη αὐτὴ καταπιάνεται μὲ τὸ ἔργο τοῦ κ. Φοίβου Δέλφη καὶ μὲ τὴ γενικώτερη πνευματικὴ του προσφορά. Ὁ ἴδιος ἄλλωστε ὁ ποιητὴς μᾶς δίνει κάθε τόσο τὴν εὐκαιρία νὰ τὰ γραφτὰ του νὰ μιλήσουμε γιὰ τὰ ἐπιτεύγματα καὶ τὴ σκοπιμότητα τῆς δουλειᾶς του καὶ ν' ἀξιολογήσουμε τὸ μόχθο του.

Εἶνε γνωστὴ ἡ πνευματικὴ πορεία τοῦ κ. Δέλφη, ποὺ πέρα ἀπ' τὴν ἀξιόλογη προσωπικὴ του λογοτεχνικὴ παρουσία, καταπιάστηκε τὸν τελευταῖο καιρὸ μὲ μιὰ σοδαρὴ καὶ πολύμοχθη προσπάθεια: Νὰ παρουσιάσῃ στὸ ἑλληνικὸ ἀναγνωστικὸ κοινὸ τὴ σύγχρονη ἰταλικὴ ποίηση μὲ μιὰ πραγματικὰ συνταιριασμένη στὸν ἑαυτό του ὑπευθυνότητα καὶ μὲ ἐπιλογὴ κειμένων ξεχωριστή. Ἔτσι σὲ πολλὲς περιοδικὲς ἐκδόσεις μᾶς ἔδοσε μέχρι τώρα μεταφρασμένους πολλοὺς γνωστοὺς ποιητὲς τῆς Ἰταλίας μὲ πολύτιμα καὶ χρήσιμα γιὰ τὴ γνωριμία τους διογραφικὰ καὶ κριτικὰ προλογικὰ σημειώματα.

Στὴ σειρὰ τῶν ἐκδόσεων αὐτῶν κυκλοφόρησαν τὶς τελευταῖες μέρες τὰ «Ποιήματα» τοῦ σύγχρονου Ἰταλοῦ ποιητή, συγγραφέα, καθηγητὴ καὶ ἀνθολόγου Λουΐτζι Φιορεντίνο μὲ εἰσαγωγὴ καὶ ἀπόδοση τοῦ κ. Δέλφη. Ὅπως κάθε φορὰ ἔτσι καὶ τώρα ὁ ἀνθολόγος μ' ἕνα ἀρκετὰ κατατοπιστικὸ σημείωμα δίνει πολύτιμα στοιχεῖα γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ Φιορεντίνο ποὺ σήμερα θεωρεῖται ἀπ' τοὺς καλύτερους ποιητὲς τῆς χώρας του. Ἐπίσης ὁ κ. Δέλφης μᾶς δίνει μεταφρασμένα στὴ γλῶσσα μας ὀχτὼ χαρακτηριστικὰ ποιήματα τοῦ Φιορεντίνο ποὺ κυοφοροῦν τὶς ἀνησυχίες καὶ τὶς ἀναζητήσεις τοῦ ἀνθρώπου τοῦ καιροῦ μας καὶ ποὺ τὰ διακρίνει ἡ Μεσογειακὴ εὐαισθησία κι' ὁ σύγχρονος ἀνανεωτικὸς λυρισμός

Ὁ κ. Δέλφης, ποιητὴς κι' ὁ ἴδιος μὲ λεπτὴ αἰσθαντικότητα, ἔχει ἀγγίξει τὴ δαθύτερη οὐσία τῆς ποίησης τοῦ Φιορεντίνο ἔτσι ποὺ τὸ κείμενο νὰ ἔχει περάσει ἀπὸ μιὰ δεύτερη ἀναπλαστικὴ δημιουργία. Ὁ ἀναγνώστης διαδάζει τοὺς στίχους τοῦ Ἰταλοῦ ποιητὴ μὲ τὸ θαυμαστὸ συνταίριασμα τοῦ κλασσικοῦ καὶ τοῦ τωρινοῦ καὶ χαίρεται τὴ γοητεία τους.

ΝΙΚΟΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Δ)Π «Γ.ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ»
Δευτέραν μεσονύκτιον Πειραιᾶ, Σύρον, Τῆνον, Μύκονον, Ἰκαρίαν, Καρλόβασι, Βαθύ, Χίον, Μυτιλήνην.
Σάββατον δην ἑσπερινὴν Σάμην, Κέρκυραν, Βρινδήσιον.
Ναυτικὸν Πρακτορεῖον
ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ Π. ΠΥΛΑΡΙΝΟΣ
Ὄθωνος—Ἀμαλίας 68. Τηλ. 42—77

ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΝΤΑΙ
ΠΟΜΟΝΕΣ
δαθέων γρεάτων 5 ἕως 2 1)2 ἰντσῶν
Τὰ τελειότερα καὶ περισσότερον συγχρονισμένα ἀντλητικὰ μηχανήματα ὑδρεύσεως τοῦ εἴδους των.
Ζητήσατε μας πληροφορίας καὶ τιμάς
ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ
ΜΗΧΑΝΟΥΡΓΕΙΟΝ
Π. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΤΡΙΩΝ ΝΑΥΑΡΧΩΝ 80
ΠΑΤΡΑΙ, ΤΗΛ. 42-86

Τὸ ΙΑΤΡΕΙΟΝ τοῦ ἰατροῦ κ.
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Γ. ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΥ
ΕΙΔΙΚΟΥ ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ
Μετεφέρθη Ἁγίου Νικολάου 80
Τηλέφωνον 21 — 81 ΠΑΤΡΑΙ

ΓΚΡΕΚΑ
ΦΩΤΕΙΝΑΙ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ
Εἰς ὅλας τὰς ἀποχρώσεις
ΚΩΝΣΤ. ΑΓΓ. ΚΟΣΤΟΠΟΥΛΟΣ • ΜΑΙΖΩΝΟΣ 151 ΤΗΛ. 47-30 ΠΑΤΡΑΙ

ΙΩΑΝΝΗΣ